

Съдържание

	Предговор	13
	Предисловие	18
Част I	ЗАКОНИ И ПРИНЦИПИ НА ИЗЛЕКУВАНЕТО	21
	Увод	22
Глава 1	Човекът в заобикалящата го среда	36
Глава 2	Трите нива на човека	50
Глава 3	Човекът, функциониращ като единно цяло	80
Глава 4	Жизнената сила от гледна точка на съвременната наука	97
Глава 5	Жизнената сила по време на болест	127
Глава 6	Фундаменталният закон на излекуването	144
Глава 7	Средства за лечение на динамично ниво	161
Глава 8	Динамично взаимодействие на болестите	171
Глава 9	Предразположение към болести	191

Част II	ПРИНЦИПИТЕ НА ХОМЕОПАТИЯТА В ПРАКТИКАТА	215
	Увод	216
Глава 10	Раждането на лекарство	221
Глава 11	Приготвяне на лекарствата	240
Глава 12	Снемане на случая	258
Глава 13	Оценка на симптомите	287
Глава 14	Анализиране на случая и първо предписание	304
Глава 15	Проследяване	329
Глава 16	Принципи на продължителното лечение	347
Глава 17	Усложнени случаи	368
Глава 18	Употреба на хомеопатични лекарства и увреждащи фактори	389
Глава 19	Хомеопатия за умиращия пациент	396
Глава 20	Социално-икономически и политически послания на хомеопатията	399
Приложение А		405
	Доказване на Arsenicum Album, проведено от Ханеман	405
Приложение В		439
	Проследяване след първия месец	439
Приложение С		474

Предговор

Преди около два века, когато науката все още не се е съсредоточила изцяло върху чисто физическия аспект на Природата, хомеопатичната и алопатичната медицина се грижат заедно за здравето на човечеството. Но след успеха на физическите науки търпимостта им към непроверимите чрез техните критерии идеи намалява и хомеопатията е изтукана на втори план. Физическата наука се съсредоточава все повече върху количествените мерила и могъществото ѝ – очаквано – нараства, а хомеопатията започва да губи благоразположението на практикуващите лекари. Малцина са терапевтите, които остават верни на хомеопатията, за да достигне тя до наши дни. Днес броят на привържениците ѝ започва да нараства, защото сериозните недостатъци на алопатичната медицина стават все по-очевидни за всички ни.

Бихме могли да кажем, че акцентът върху болестта, вмесен върху здравето, предизвиква разрива между алопатичната и хомеопатичната практика. Очевидното проявление на болестта е във физическото тяло, докато връзката между по-неуловимите аспекти на човека не са така лесно различни. Конвенционалната алопатична медицина се занимава пряко с химичните и структурни компоненти на физическото тяло. Бихме могли да я класифицираме като *обективна медицина*, защото се занимава с Природата на чисто четириизмерно, пространствено-времево ниво и затова е осигурила множество преки, лабораторни доказателства в подкрепа на физиохимичната хипотеза. Това се е случило, защото надеждната сензорна способност на хората и на инструментариума понастоящем функционира на това ниво.

Хомеопатичната медицина, от друга страна, се занимава индиректно с химията и структурата на физическото тяло, като се заема директно със субстанцията и енергиите на следващото, по-неуловимо ниво. За момента следва да я класифицираме като *субективна медицина* – отчасти защото се занимава с енергията, която може да бъде силно повлияна от умствената и емоционалната активност на индивидите, и отчасти защото няма диагностични уреди, които хомеопатът би могъл да използва. Очаква се ситуацията да се промени в близко бъдеще.

Настоящият преход към акцент върху *здравето и целостта*, вместо върху болестта, укрепи нарастващото съзнание за важността на йерархията от неуловими енергии и влияния, от която зависи благополучието на човека. За илюстрация съм разработил реакционно уравнение, свързващо различните нива на енергията в Природата, които въздействат върху човечеството:

$$\begin{array}{c}
 \text{Функция} \rightleftharpoons \text{Структура} \rightleftharpoons \text{Химия} \\
 \hline
 \text{Положително пространство/Време} \rightleftharpoons \text{Отрицателно пространство/Време} \rightleftharpoons \text{Ум} \rightleftharpoons \\
 \text{Енергии} \qquad \qquad \qquad \qquad \qquad \qquad \text{Енергии} \\
 \hline
 \text{Дух} \rightleftharpoons \text{Божествено}
 \end{array}$$

Уравнението показва, че човечеството се състои от многоизмерни същества, които живеят в многоизмерна вселена, и че смущението на енергийната верига на което и да било ниво оказва влияние и в двете посоки на веригата. Пълната хомеостаза на физическо ниво изисква хомеостаза на всички останали поднива. Ако те са в дисбаланс, то не може да има пълна хомеостаза на физическо ниво и в крайна сметка **няма** как да не се появи болест под една или друга форма.

Ако започнем отголу вдясно, от божественото, това уравнение показва, че по същество ние сме елементи на Духа, съединени в Божественото. За да може Духът да има преживявания, в него е вграден ум. Умът е строителят и – за да е в състояние да се учи – е вграден в две взаимопроникващи се референтни рамки във Вселената, които аз наричам *положителна пространствено-времева рамка* и *отрицателна пространствено-времева рамка*. От тях възниква субстанцията. Материята, която свързваме с химичните компоненти, приема различни структурни форми – форми, които имат функции. Физическата субстанция се проявява в положителната пространствено-времева рамка – тя е електрическа по природа, има положителна маса, пътува по-бавно в сравнение с електромагнитната светлина, поражда гравитацията и това е субстанцията, предписвана и използвана в алопатичната медицина. Приема се, че етерната субстанция се проявява в отрицателната пространствено-времева рамка – тя е магнитна по природа, има отрицателна маса, пътува по-бързо от електромагнитната светлина, поражда левитацията и е субстанцията, предписвана и използвана в хомеопатичната медицина.

Хората взаимодействат със заобикалящата ги среда посредством различни вътрешни сензорни и реактивни мрежи, които функционират в широк диапазон на относителен интегритет. Колкото по-голям е интегритетът на мрежите и колкото по-нисък е прагът за активиране на вътрешната сигнализация, толкова по-чувствителен е индивидът към смущенията в околната среда. Колкото по-организирани и кохерентни ставаме на физическо ниво, толкова по-очевидни са дезорганизацията, некохерентността и дисбалансът ни на по-фините нива. Започнем ли да еволюираме и да ставаме по-интегрирани, кохерентността обхваща и по-фините

нива, те се енергизират и индивидът функционира във физическия свят в условия на повишен енергиен поток. И така все по-малки и по-малки дисбаланси в системата смущават енергийния поток в достатъчна степен, за да бъдат доловени и диагностицирани като болест.

Това виждане силно напомня ситуацията, която наблюдаваме при развитието и усъвършенстването на много технологии. Например индустрията на полупроводниците, еволюирала от транзистора до интегрираната верига, сега върви към мащабна интеграция, при която милиони вериги ще бъдат вместени в един силициев чип. Силициевият материал, който е вършел добра работа в началото, ще се провали напълно, ако го тестват сега. За днешните интегрирани вериги има по-големи изисквания в сравнение с използваните преди 10 години, разбирането ни за материалите се е подобрило, поради което и способността ни да забелязваме несъвършенствата е нараснала значително. Затова и по-голямата кохерентност на системата означава, че несъвършенствата имат по-катастрофално въздействие върху функционирането ѝ и се проявяват по-лесно.

В миналото не разполагахме с адекватен инструментариум за откриване на тези фини енергийни нива, така важни за хомеопатията. Понастоящем разработваме електричен по природа инструментариум, за да наблюдаваме физиологичните реакции в мрежа от точки по кожата. Те съответстват на дисбаланси в тялото на физическото и на следващото, по-fino ниво. В лабораториите и на чертожните дъски се разработват уреди, които ще разкриват взаимодействието между умственото намерение и излекуването. И така, бъдещата медицина ще върви към разработване на техники и лечения, способни да използват все по-фини и по-фини енергии.

Ще се появят и други уреди, които да следят всички ключови нива, и дори да им влияят.

Науката за фините енергии се развива с бързи темпове. Множество нови техники и процедури ще бъдат добавени към настоящите методи и инструменти, използвани от хомеопатите. Трябва да направим място за множеството промени в разбирането и техниките. Надеждата ни е, че общността на хомеопатите ще позволи и насърчи адекватното тестване на новите процедури и че няма да бъде предубедена към *новото* – за разлика от дискриминационния подход на алопатичната медицинска общност към хомеопатите в миналото.

При нарастващата популярност на хомеопатията не се сещам за по-добър лидер и учител от Джордж Витулкас, който да я поведе към предопределената ѝ водеща роля в областта на здравеопазването. Появата на този чудесен учебник, който изчетох с удоволствие, е напълно навременна; той ни осигурява съвкупност от научни концепции и експериментални наблюдения за създаване на здрава основа, върху която да изградим науката хомеопатия. Това е едно ново начало с вълнуващо бъдеще!

У И Л Я М А . Т И Л Ъ Р

*Катедра по материалознание и инженерство,
Станфордски университет*

Предисловие

Настоящата книга е резултат от 20-годишния ми опит в практикуването на хомеопатията* – 20 години истинска отдаденост, проучвания, внимателно наблюдение и постоянни размишления за множеството предизвикателства и проблеми, пред които младата и нагъпваща наука – хомеопатията – изправяше търсещия ми ум. От самото начало си давах сметка за многото празноти в теорията и приложението ѝ, както и за объркващите въпроси и неизвестните връзки, за които напразно търсех отговори от тогавашните автори. И все пак независимо от съществуващите в теорията неясноти, терапевтичните резултати, до които приложение то ѝ водеше, бяха повече от чудесни.

Накрая, след всичките години на интензивни проучвания, приложение и наблюдение, постепенно започнах да ми се изясняват редица важни фактори и неизвестни до момента връзки. С времето цялата теория и практика на хомеопатията се оформиха така, както ги представям в настоящия учебник. Изясниха се важни въпроси, като пълната дефиниция на здравето, разбирането за трите нива на съществуване на човека, йерархичното значение на симптомите или синдромите и тяхната взаимовръзка, разбирането за защитния механизъм, схващането на теорията за миазмите в истинската ѝ перспектива, както и много други.

Не ми отне дълго, за да разбера, че от терапевтична гледна точка хомеопатията се различава от ортодоксалната ме-

* Първото издание е от 1979 г. – Бел. ред.

дицина така, както квантовата механика – от Нютоновата физика. Стана ясно, че след включването на хомеопатията в терапевтичната област лекарят може да въздейства по лечебен начин – чрез енергизирано хомеопатично лекарство – върху електромагнитното поле на пациента. Осъзнах, че благодарение на концепциите, които хомеопатията внася в медицината, основата на лечението се пренася от физическото тяло, където се осъществяваше до момента, към електромагнитното му ниво. Разбира се, навлизането на хомеопатията в терапевтичната област постави началото на нова епоха в медицината. В момента едва ли всички ще съумеят да разберат истинността на това смело твърдение, но идните поколения ще проумеят напълно смисъла му.

Хомеопатията има само един недостатък и той е, че е изключително трудна за овладяване. Припомняйки си собствения си път, уверено мога да заявя, че не се сещам в живота ми да е имало ден, в който по-голямата част от мислите ми да не са били свързани с тази наистина Божествена наука. Много бързо си дадох сметка, че животът ми е посветен на хомеопатията. Знаех, че това е тайната на ефективността ми като терапевт и дори на личното ми удовлетворение. Хомеопатията е жива, динамична наука и може да бъде ефективна само ако се превърне в живо и пулсиращо знание в ума и сърцето на практикуващия я хомеопат.

Настоящата книга за хомеопатията е скромният ми принос за по-лесното и по-пълното ѝ усвояване от изучаващите я. При подготовката на изданието на английски език ми помагаше американският лекар Бил Грей (випускник на Станфордския университет), който силно ме впечатли с всеотдайността си към каузата на хомеопатията и с щателния си научен подход. Д-р Грей остана повече от година в нашата школа и работеше изключително усърдно. Благодарение на

познанството си с него повярвах, че в крайна сметка в този изпълнен с хаос свят има и достойни и качествени хора, готови да жертват личния си комфорт в името на добра кауза. Зная, че освен него в момента и други учени пионери работят, за да подготвят медицинската общност за огромна промяна, за огромна революция в терапевтичната област.

Това е абсолютно сигурно и всеки визионер усеща, че днес медицината е на прага на дълбока и радикална промяна и че много скоро тя ще презърне новите и уникални възможности, предлагани ѝ от хомеопатията. Сигурно е също, че днес хората повече от всичко искат да възстановят изгубеното си здраве. Те не се интересуват от празни спекулации. Бихме могли да кажем, че съвременните хора настояват за начин да възстановят изгубеното си психосоматично равновесие, за да се справят с предизвикателствата, пред които технологичната цивилизация ги е изправила. В резултат на опита си вярвам, че хомеопатията може да помогне на болното човечество в това начинание и да бъде безценен актив за бързата духовна еволюция на човешкия род.

ДЖОРДЖ ВИТУЛКАС

март 1979 г.